

SUSAN
MALLERY

Bijna volmaakt

Vertaling Jeanette Beekmans

HarperCollins

© 2010 Susan Mallery, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Almost Perfect*
Vertaling: Jeanette Beekmans
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: © Shutterstock, Inc.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.
ISBN 978 94 027 2790 6
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.



Hoofdstuk 1

Liz Sutton had altijd wel geweten dat ze op een dag zou worden ingehaald door haar verleden. Ze had alleen niet kunnen vermoeden dat het vandaag zou gebeuren.

De ochtend was heel normaal begonnen: ze had haar zoon naar de schoolbus gebracht, waarna ze thuis in haar werkkamer was gaan zitten om vijf redelijk goede pagina's op papier te zetten. Toen ze even was gestopt, had ze ongedurig lopen ijsberen, om even later drie van de vijf geschreven pagina's weer te schrappen. Ze moest verzinnen wie er in het eerste hoofdstuk van haar nieuwe boek vermoord zou worden en op welke manier dat zou gebeuren. Was een onthoofding misschien iets te voorspelbaar?

Gelukkig klopte op dat moment haar assistente op de deur, waardoor ze haar beslissing even kon uitstellen. 'Sorry dat ik stoer,' zei Peggy. Ze fronste haar voorhoofd en hield een vel papier voor zich uit. 'Ik dacht dat je dit wel even zou willen lezen.'

Ze pakte het papier aan. Het was een uitgeprint e-mailbericht dat via een link op haar website was verstuurd. Gewoonlijk behandelde Peggy de fanmail, maar af en toe vroeg ze Liz' advies. 'Is het zo'n bizar stalkermailtje?' vroeg ze, belachelijk dankbaar

voor de onderbreking. Wanneer het schrijven niet vlotte, was zelfs een doodsbedreiging te verkiezen boven haar werk.

‘Nee, niet bepaald. Ze zegt dat ze je nichtje is.’

Nichtje?

Liz begon te lezen.

Beste tante Liz,

Mijn naam is Melissa Sutton. Mijn vader is uw broer Roy.

Ik ben veertien jaar oud en mijn zusje Abby is elf. Een paar maanden geleden is mijn vader in de gevangenis gekomen. Zijn nieuwe vrouw, onze stiefmoeder, zei dat ze voor ons zou zorgen, maar ze is van gedachten veranderd en is vertrokken. Ik dacht dat het wel zou lukken met Abby en mij, want volgens mijn leraren ben ik heel volwassen voor mijn leeftijd.

Mijn stiefmoeder is nu al een tijdje weg en ik ben heel bang. Dat heb ik niet aan Abby verteld, want zij is nog maar klein. Ik ben bang dat we het niet redden. Ik wil het ook niet aan papa vertellen, want hij was erg dol op Bettina en hij is vast heel erg teleurgesteld als hij hoort dat ze niet op hem heeft gewacht.

Dus ik dacht dat u ons misschien kon helpen. Ik weet dat we elkaar nog nooit hebben ontmoet, maar ik heb al uw boeken gelezen en ik vind ze geweldig.

Ik hoop snel iets van u te horen.

Uw nichtje Melissa

PS Ik gebruik de computer van de bibliotheek, dus u kunt me geen e-mail terugsturen. Maar ik zal ons telefoon-

nummer opschrijven. De telefoon doet het nog gewoon, ook al werkt de elektriciteit niet meer. We wonen trouwens in uw oude huis in Fool's Gold.

Liz las het berichtje een tweede keer en probeerde haar hoofd helder te krijgen. Roy was weer terug in Fool's Gold. Tenminste, tot een paar maanden geleden, voordat hij naar de gevangenis moest.

Al bijna achttien jaar had ze haar broer niet gezien. Hij was een stuk ouder dan zij en was uit huis gegaan toen ze twaalf was. Daarna had ze nooit meer iets van hem gehoord. Blijkbaar was hij een aantal keren getrouwd geweest en had hij kinderen. Dochters. Twee meisjes die moederziel alleen in een huis woonden dat twaalf jaar geleden al vervallen en vies was geweest. Ze betwijfelde of er sindsdien iets was verbeterd.

Tallose vragen schoten door haar hoofd. Waarom was haar broer na al die tijd teruggegaan naar Fool's Gold? Waarom zat hij in de gevangenis? Wat moest ze in hemelsnaam beginnen met twee nichtjes die ze nog nooit had gezien? Ze keek op haar horloge. Het was net elf uur geweest. Tyler zou al om halfeen uit school komen, aangezien het de laatste schooldag voor de zomervakantie was. Als ze de auto snel zou inladen, konden ze direct uit school vertrekken en binnen vier uur in Fool's Gold zijn.

'Dit moet ik regelen,' zei ze tegen haar assistente, terwijl ze een adres op een stukje papier krabbelde. 'Wil jij het elektriciteitsbedrijf in Fool's Gold bellen om de stroom op dit adres weer aan te laten sluiten? Ze accepteren vast wel creditcards. Ik ga de meisjes bellen om te zeggen dat ik naar ze toe kom.'

'Zijn het echt je nichtjes?' vroeg Peggy.

‘Ik denk het wel. Ik heb mijn broer niet meer gezien sinds mijn twaalfde, maar ik kan ze daar niet alleen laten zitten,’ zei ze hoofdschuddend, ondertussen bedenkend wat ze allemaal nog meer moest doen. Haar volgende boek zou pas in de herfst verschijnen, dus op dit moment waren er geen tournees en signersessies gepland. Ze zou overal aan haar nieuwe boek kunnen werken, zolang ze haar laptop bij zich had. ‘Ik weet niet hoelang we wegblijven,’ vervolgde ze. ‘Het zal wel een paar weken duren voordat alles is geregeld.’

Peggy staarde haar aan. ‘Je gaat gewoon zomaar weg?’

‘Wat bedoel je?’

‘Zou je er niet even over nadenken? De meeste mensen zouden aarzelen. Je kent die meisjes niet eens.’

Dat was waar, dacht Liz. Had ze echter wel een keus? ‘Het zijn kinderen, en ze zijn alleen. Bovendien zijn ze familie. Ik moet toch iets doen?’

‘Dat is nu typisch iets voor jou,’ zei Peggy. ‘Je vindt dat je moet helpen, dus doe je het ook meteen. Dat is bewonderenswaardig, hoewel niet altijd verstandig.’

‘Iemand moet dit oplossen.’ En zij was het vanaf haar jeugd gewend om overal voor te zorgen, met een moeder die het allemaal niets kon schelen. ‘Met een beetje geluk ben ik over niet al te lange tijd weer terug.’

‘Maak je geen zorgen. Ik regel alles hier wel.’

Liz forceerde een glimlach. ‘Dat weet ik. Ik ga inpakken en Tyler ophalen. We rijden vandaag nog naar Fool’s Gold.’

‘Misschien is het wel fijn om weer eens naar huis te gaan.’

Ze deed haar best om een neutrale blik op te zetten. ‘Vast wel. Goed, ik ga de meisjes bellen.’

Toen Peggy weg was, pakte ze de telefoon om het bekende nummer te bellen. Acht keer liet ze de telefoon overgaan alvorens weer op te hangen. Geen gehoor. Natuurlijk, het was een doordeweekse dag en de meisjes waren vast op school. Over een paar uur zou ze het nog een keer proberen, met haar mobieltje.

Nu moest ze inpakken en een aantal vrienden vertellen dat ze een paar weken weg zou zijn. Haar uitgever en agent moesten het ook weten. Organiseren, bedacht ze, terwijl ze de aantekeningen voor haar nieuwe boek bijeenraapte. Ze was goed in organiseren. Haar vermogen om te plannen en problemen op te lossen was een van de redenen waarom ze zo genoot van haar werk als thrillerauteur. Ze was goed in haar werk. Het was haar privéleven dat haar af en toe deed struikelen. 'Straks kunnen we analyseren,' mopperde ze hardop tegen zichzelf. 'Nu is het tijd voor actie.' Ze pakte haar laptop, een schrijfblok en wat pennen, en liep vervolgens naar haar slaapkamer.

Een uur later had ze de auto ingeladen en Peggy wat laatste instructies gegeven. Haar assistente zou op het huis passen en ervoor zorgen dat de rekeningen werden betaald.

'Alles in orde?' informeerde Peggy.

'Ja, hoor. Hoezo?'

Haar assistente fronste haar wenkbrauwen. 'Zomaar. Het is nogal een taak die je op je neemt.' Ze aarzelde. 'Als er niemand anders voor die meisjes kan zorgen...'

Dan zou ze ineens de verantwoordelijkheid voor twee onbekende nichtjes op haar dak kunnen krijgen. 'Ik weet het. Daar hou ik me echter wel mee bezig als ik meer weet over de situatie.'

‘Mac en ik zijn in Fool’s Gold op huwelijksreis geweest. Destijds geloofde ik nog in het huwelijk. Ik wist helemaal niet dat je daarvandaan kwam.’

Dat wist niemand, dacht Liz somber. Ze vertelde niet graag over haar verleden. ‘Ik ben na mijn eindexamen direct hier-naartoe vertrokken. San Francisco is nu mijn thuis.’

Peggy glimlachte naar haar. ‘Bel me als je iets nodig hebt.’

‘Dat zal ik doen.’ Ze liep naar de garage en stapte in haar auto. Vier koffers had ze ingepakt, Tylers favoriete films, zijn spelcomputer en een stapel boeken. In gedachten liep ze alles na, om maar niet te hoeven denken aan de taak die voor haar lag. Ze stond op het punt om terug te gaan naar de plaats waar ze nooit meer had willen terugkeren. De plaats waar ze haar jeugd had doorgebracht.

Even vroeg ze zich af of dit echt noodzakelijk was. Moest ze twee kinderen gaan redden die ze nog nooit had gezien? Direct verdreef ze de twijfel uit haar hoofd. Er was nu eenmaal niemand anders. Zij moest het oplossen, waarna ze weer verder kon gaan met haar leven. Ze zou echt niet lang in Fool’s Gold blijven.

Het was rustig op de weg en binnen twintig minuten stond ze bij Tylers school. Hij stond op het schoolplein te kletsen met zijn vriendjes. Zodra hij haar zag, zwaaide hij, en hij rende naar haar toe. ‘Jason zegt dat ze naar Disneyland gaan in augustus, en ze gaan jou bellen of ik mee mag,’ kondigde hij aan, terwijl hij in de auto klom.

‘Ook hallo,’ begroette ze hem lachend.

Grinnikend zei hij: ‘Hoi, mam. Hoe was jouw dag?’

‘Interessant.’

‘Fijn. Kunnen we het nu over Disneyland hebben?’

Haar zoon was het zonnetje in haar leven, bedacht ze, terwijl ze in zijn prachtige donkerbruine ogen keek. Hij had haar glimlach, maar al het andere kwam rechtstreeks van zijn vader – alsof haar genen niet sterk genoeg waren geweest. Tyler was slim, grappig, warm en zorgzaam. Hij had massa’s vrienden en was makkelijk in de omgang. Later wilde hij architect worden. Iedereen zei weliswaar dat de moeilijke jaren nog zouden komen, dat hij haar het leven nog wel zuur zou maken als hij eenmaal dertien of veertien was, maar dat was van later zorg. Voorlopig was hij nog altijd het middelpunt van haar leven. Op dit moment was dat leven echter behoorlijk op zijn kop gezet...

‘Disneyland klinkt geweldig,’ stemde ze in. ‘Ik zal het er met Jasons moeder over hebben. Als zij het goed vindt, mag je mee.’

Hij straalde. Toen draaide hij zich om en zag de bagage in de auto. ‘Hé! Gaan we op reis, of zo?’

Ze voegde in tussen het verkeer en reed in de richting van de snelweg naar het oosten. ‘Zoiets,’ antwoordde ze vaag, haar handen rond het stuur klemmend. Altijd had ze haar best gedaan om niet tegen haar zoon te liegen over haar verleden of over zijn vader. Meestal zei ze gewoon dat ze sommige vragen niet wilde beantwoorden. Toen Tyler nog klein was geweest, had dat geen problemen opgeleverd. Toen hij groter werd, had hij per se de waarheid willen achterhalen. Inmiddels vroeg hij niet meer zoveel, waarschijnlijk omdat hij besepte dat ze toch geen antwoord zou geven. Ze wist echter dat hij nieuwsgierig was. ‘Ik kreeg vandaag een e-mail,’ vertelde ze hem. ‘Ik heb je toch verteld dat ik een broer heb?’

‘Ja. Roy. Ik heb hem nog nooit gezien.’

‘Dat weet ik. Hij is een stuk ouder dan ik en is uit huis gegaan toen ik twaalf was. Op een dag was hij gewoon vertrokken en daarna heb ik hem nooit meer gezien.’ Ze dacht terug aan haar moeders gesnik, dat steeds heftiger was geworden naarmate ze meer had gedronken. Vanaf dat moment had haar moeders leven alleen nog bestaan uit wachten op de terugkeer van Roy. Niets anders deed er nog toe, en zeker Liz niet. Zelf was ze direct na haar eindexamen vertrokken. Een paar weken later had ze naar huis gebeld om te zeggen waar ze was.

‘Je hoeft niet meer te bellen,’ was haar moeders enige reactie geweest voordat ze had opgehangen.

‘Dus je hebt een e-mail van oom Roy gehad?’

‘Nee, dat niet.’ Hoeveel zou ze haar zoon vertellen? ‘Hij heeft... Hij heeft wat problemen en ik moet hem helpen. Hij heeft twee dochters. Jouw nichtjes. Melissa is veertien en Abby is elf, net als jij.’

‘Heb ik twee nichtjes? Dat heb je me nooit verteld!’

‘Ik weet het ook pas sinds vandaag.’

‘Maar ze zijn familie van ons.’

Inderdaad, dacht ze. Het woord familie duidde gewoonlijk op een zorgzame band. Dat gold echter niet in het huishouden van de Suttons. Tenminste, niet totdat Liz haar zoon had gekregen. Ze had alles gegeven om die spiraal van verwaarlozing te doorbreken, vastbesloten om zelf een lieve, zorgzame moeder te worden en haar kind een veilige thuishaven te bieden.

‘Ik wist niet waar Roy was,’ legde ze uit. ‘Hij heeft nooit meer contact opgenomen.’ Zes jaar lang had ze op hem gewacht, in de hoop dat hij haar zou komen halen. Tot hij uit huis was ge-

gaan, had hij altijd voor haar gezorgd. Hij was een buffer geweest tussen haar en haar moeder, en had haar beschermd tegen de ergste uitbarstingen. Toen Liz eenmaal oud genoeg was geweest om hem te gaan zoeken, had ze zichzelf wijsgemaakt dat het haar niet langer interesseerde.

‘Weten ze dat we komen?’ vroeg Tyler. ‘Weten ze dat ze mij als neef hebben?’

‘Nog niet, maar dat komt nog wel. We blijven een paar weken bij hen.’ Ze vertelde niet dat Roy in de gevangenis zat. Dat kwam later wel. Evenmin vermeldde ze dat de meisjes misschien bij hen kwamen wonen. Dat was immers nog lang niet zeker. Misschien was er wel meer familie die voor ze kon zorgen. ‘Ik ben opgegroeid in een klein stadje dat Fool’s Gold heet,’ ging ze verder. ‘Het ligt aan de voet van de Sierra Nevada.’

‘Ligt er vaak sneeuw?’ vroeg hij enthousiast. Sneeuw was zo’n beetje het beste wat er was.

Ze lachte. ‘In juni waarschijnlijk niet, maar in de winter wel. Je kunt er van alles doen: wandeltochten maken en zwemmen in de rivier of in het meer.’

‘We kunnen gaan kamperen.’

Kamperen was in haar ogen net zo aantrekkelijk als een operatie zonder narcose, maar zij was dan ook geen elfjarige jongen en ze deelde al evenmin zijn interesse in wormen, modder en speelgoedgeweren. Ook dat had hij van zijn vader, wist ze. En die vader vormde nog een probleem. Ethan was hoogstwaarschijnlijk nog altijd in Fool’s Gold, en hij had destijds heel duidelijk gesteld dat hij geen behoefte had aan haar of aan haar kind.

Nou, daar zou hij zich dan maar overheen moeten zetten, besloot ze. Dit was een noodgeval. Ze zou niet laten weten dat ze in de stad was en ze zou Tyler al helemaal niets vertellen over zijn vader, die hen allebei zo vastberaden had afgewezen. Als ze Ethan tegen het lijf zou lopen, zou ze vriendelijk en afstandelijk zijn. Na al die tijd kon hij haar niet meer kwetsen. Ze had haar lesje geleerd.

Terwijl ze nog wat harder in het stuur kneep, wierp ze een blik op het navigatiesysteem dat haar de weg naar haar bestemming wees. Ze moest er maar op vertrouwen dat het kleine apparaatje haar binnenkort weer feilloos terug naar San Francisco kon leiden.

Ethan Hendrix stond bij de dranghekken tussen het publiek en de wielrenners. De zon brandde en de toeschouwers juichten. De herrie van een wielerronde was met niets te vergelijken, en er was een tijd geweest dat hij als wielrenner de wereld had willen ontdekken. Nog altijd kon hij zich het gevoel herinneren van de wind op kop, de brandende pijn in zijn spieren en de wil om te winnen.

Winnen was gemakkelijk geweest. Te makkelijk. Hij was roekeloos geworden. Een fout tijdens een race kon dodelijk zijn, met zeventig kilometer per uur op twee smalle bandjes. In zijn geval was de schade beperkt gebleven tot een paar gebroken botten en een mank been. Volgens de meeste mensen had hij geluk gehad, maar de blessure had wel het einde van zijn wielercarrière betekend.

Nu, inmiddels tien jaar later, keek hij naar het voorbijrazende peloton. Hij zag zijn vriend Josh, vechtend om vooraan te

komen na een trage start, en even vroeg hij zich af hoe anders het had kunnen lopen. Algauw verdreef hij die gedachte echter uit zijn hoofd. Zo was het nu eenmaal, en hij had er vrede mee.

Toen hij op het punt stond om terug te gaan naar kantoor ontwaarde hij een vrouw in de menigte. Een seconde lang dacht hij dat hij zich dat onvergetelijk mooie gezicht slechts verbeelde. Liz Sutton kon onmogelijk terug zijn in Fool's Gold. Instinctief zette hij een stap vooruit, maar de weg met aan weerszijden dranghekken bevond zich tussen hen in. Ineens keek de roodharige vrouw op, recht in zijn gezicht. Ze zette haar zonnebril af en hij kon haar groene ogen zien, net als haar volle lippen. Op deze afstand waren haar sproeten niet zichtbaar, maar hij wist dat ze er waren.

Zacht vloekte hij. Liz was terug. Hij had haar meer dan tien jaar niet gezien, afgezien van een foto op de achterflap van haar boeken. En tot een paar seconden geleden had hij iedereen kunnen vertellen dat hij haar was vergeten en dat ze tot zijn verleden behoorde. Ze wendde haar blik af en leek op zoek te zijn naar iemand. Duidelijk niet naar hem, dacht hij. Toen grinnikte hij. Liz Sutton was terug in Fool's Gold. Wie had dat kunnen denken?

Hij liep weg door de menigte. Op dit moment kon hij haar misschien niet vinden, maar hij had wel een vermoeden waar ze naartoe zou gaan. Daar zou hij haar opzoeken en welkom heten. Dat was wel het minste wat hij kon doen.

Op weg naar de winkel hield Liz Tylers hand stevig vast. De ronde had een grote menigte op de been gebracht, en ze was gek geweest om te denken dat ze de twee meisjes wel zou kunnen vinden. Ze wist niet eens hoe ze eruitzagen.

Om hen heen hoorde ze groepjes mensen praten en lachen. Ze hadden het over een nieuwe wieleropleiding en een nieuw ziekenhuis. Veranderingen, dacht ze. Fool's Gold was veranderd de afgelopen tien jaar. Maar niet genoeg om het verleden te vergeten, wist ze. Met gemak vond ze door de smalle straatjes de weg terug naar haar oude huis.

‘Woonde je hier voordat je naar San Francisco verhuisde?’ vroeg Tyler.

‘Ja, hier ben ik opgegroeid.’

‘Met mijn oma?’

‘Ja.’

‘En die is nu dood,’ stelde hij nuchter vast. Hij had zijn oma nooit ontmoet.

Toen Liz op haar achttiende met een gebroken hart was vertrokken naar San Francisco, had ze met veel moeite een baantje en onderdak gevonden. Toen ze had ontdekt dat ze zwanger was, had ze in eerste instantie terug naar huis willen vluchten, maar het telefoontje met haar moeder had haar op andere gedachten gebracht. Hoewel ze nog twee keer naar huis had gebeld, had haar moeder beide keren duidelijk gemaakt dat Liz niet meer welkom was in haar leven. Ook had ze haar dochter meegedeeld dat Ethan Hendrix niet naar haar had geïnformeerd. De afwijzing van haar moeder was geen verrassing voor Liz geweest, en toen de vrouw vier jaar geleden was gestorven, had ze geen traan gelaten – ook al betreurde ze het dat het nooit goed was gekomen met hun relatie.

En nu bevond ze zich weer in haar oude buurt. De bescheiden huizen hadden kleine veranda's, en afgezien van een paar opgeknapte panden waren de meeste wat vervallen. In het

midden van de straat stond het huis dat er het slechtst aan toe was. De verf was afgebladderd en het miste een paar dakpannen. De tuin was totaal verwilderd en de ramen waren vuil.

Een paar uur eerder had ze de sleutel al onder de mat gevonden en had ze een rondje door het huis gemaakt om te kijken of de meisjes thuis waren. Aan de stapels schoolboeken op de vieze keukentafel te zien, was de vakantie hier nog niet begonnen.

Nu liep ze naar de keuken met haar boodschappen. De helft van de keukenkastjes was verdwenen, alsof iemand een begin had gemaakt met verbouwen en zich vervolgens had bedacht. De koelkast werkte nog, maar hij was helemaal leeg. Er waren nergens levensmiddelen te vinden. Wat moest ze daarvan denken? Uit de brief had ze kunnen opmaken dat de meisjes hier al een paar weken alleen waren. Zou er niemand ingegrepen hebben? Hoe zat het met maatschappelijk werk of de kinderbescherming? Talloze vragen kwamen in haar op, maar die zouden moeten wachten. Het was vier uur geweest en de meisjes konden elk moment thuiskomen. Als ze elkaar eenmaal ontmoet hadden, zou ze wel wat meer te weten komen.

‘Mam?’ riep Tyler vanuit de woonkamer. ‘Mag ik tv-kijken?’
‘Ja, totdat je nichtjes thuiskomen.’

Peggy had haar al gebeld om te zeggen dat alle achterstallige rekeningen inmiddels waren betaald. De koelkast deed het, en toen Liz de kraan opendraaide, stroomde het water in de gootsteen. Dat was goed nieuws. Even later hoorde ze het geluid van de tv. De kabel deed het dus ook weer. Het moderne leven was weer hersteld.

Ze liep de trap op en begaf zich naar de ouderslaapkamer, waar een paar familiefoto’s in lijstjes stonden. Op een afgeleef-

de toilettafel stond een trouwfoto van Roy met een mollige blondine. Ook stonden er een paar schoolfoto's van de meisjes. Liz bestudeerde ze, op zoek naar bekende trekken in hun gezichten. Melissa had Roys glimlach, zag ze. En Abby had Liz' ogen en sproeten. Ze hadden allebei rood haar. Terwijl Melissa was gezegend met een kastanjebruine haardos, was Abby's haar bijna oranje. Ze zag er schattig uit, ook al wist Liz zeker dat het meisje er zelf minder blij mee was.

Daarna draaide ze zich om en keek de slaapkamer rond. Het bed was niet opgemaakt en de lades van de kledingkast waren geopend en leeg. In de grote hangkast hingen enkel mannenkleden. Er stonden een paar dozen met sokken en ondergoed, waarschijnlijk neergezet door Roys echtgenote. Ineens werd ze omringd door herinneringen, die haar achtervolgden toen ze naar haar oude slaapkamer liep. Ze hoorde de echo van haar moeders geschreeuw en kon de geur van alcohol bijna opsnuiven. In gedachte hoorde ze de lage stemmen van de mannen die kwamen en gingen. Haar moeders 'vrienden' hadden Liz meestal links laten liggen, maar sommige mannen hadden haar bekeken met een intensiteit waar ze nerveus van was geworden.

Vervolgens liep ze haar oude slaapkamer in. De muren waren duidelijk pas geschilderd in een bleke lavendeltint, en hoewel de plinten en deurlijsten waren geschuurd, waren ze niet afgelakt. In de badkamer was een deel van de vloer verwijderd, zodat de ondervloer van spaanplaat in het zicht lag. Zoveel half afgewerkte projecten, die het oude en verweerde huis alleen nog maar een meer vervallen uitstraling gaven... Dat was echter makkelijk te verhelpen, bedacht ze. Een goede aannemer

zou dit huis binnen twee weken hebben opgeknapt. Of misschien moest het gewoon maar worden afgebroken.

Snel schudde ze die sombere gedachte van zich af. Na amper een uur had het huis haar alweer in zijn ban. Ze had verdorie een heerlijk leven in San Francisco, met een fijne baan, een heerlijk huis en een fantastische zoon. Ruim tien jaar was ze al weg uit Fool's Gold, en ze was heus niet meer dezelfde persoon. Ze was ouder en wijzer geworden, en kon echt wel omgaan met een paar herinneringen. Bovendien hoefde ze hier toch niet te blijven? Nee, ze zou het probleem oplossen en de meisjes een dak boven hun hoofd bezorgen. Drie weken, hield ze zichzelf voor. Dat was alles.

Toen ze naar beneden liep, hoorde ze opgewonden stemmen. Er klonken voetstappen op de veranda en toen vloog de voordeur open. Daar stonden twee meisjes. Het oudste meisje keek zowel angstig als opgelucht, terwijl haar kleinere zusje verlegen achter haar stond.

‘Tante Liz?’ vroeg de veertienjarige Melissa aarzelend.

Liz glimlachte en knikte. ‘Hallo, meisjes. Ik hoop dat jullie het goed vinden dat ik mezelf heb binnengelaten. De sleutel lag nog altijd –’ Het lukte haar niet haar zin af te maken, want beide meisjes renden op haar af en smoorden haar in een omhelzing. Ze klemden zich aan haar vast alsof ze haar nooit meer los wilden laten.